

es cabo ortega
CARIÑO

P 4	NUNCA MÁIS
P 6	SAN VALENTÍN
P 8	AGULLÓNS
P 9	ENTREVISTA A FAUSTO ISORNA
P 13	NO TE SINTAS ATADO
P 14	CONCURSO SANTO ANDRÉ
P 18	EXCURSIÓN 1º BACHARELATO

¡Ola! Xa está aquí o Golfiño VI que estabades esperando. Como veredes o noso arroás superou todas as mareas negras e non trae rastro de “jalipote” e para celebralo recibe no seu seo ao director da revista homónima que encontraredes publicada os domingos con La Voz de Galicia. Tamén como cada ano aparecen nestas páxinas as voces das novas promesas literarias que cantan desde a beiramar de Cariño ao amor, ao humor, á terra e á liberdade. Esperamos que vos goste e que pasedes un bo momento. Moitas gracias por acompañarnos e ata o ano que vén.

**Mércores 22 de Xaneiro de
2003**

**Alumnos e alumnas do IES Cabo
Ortegal participamos na CADEA
HUMANA organizada pola
Coordinadora do Ensino
AREANEGRA**

**Chegamos á praia da Traba de
Laxe ao mediodía, xustiño a
tempo para formar xunto a
outros rapaces a palabra VIDA
sobre a areia e “poñe-lo punto
sobre o i”**

SAN

UN AMOR SOÑADO

Para o meu amor soñado
Estes versíños fago,
Con todo o meu corazón
Porque o quero un montón.
Cando por primeira vez o vin
Non pensei que me namoraría,
Nin que o día de San Valentín
Esta poesía lle escribiría.
Estou louca por el
Pero el non sabe nada,
Espero que algunha vez
Sexa a súa namorada

Laura Quiza Lago 1º E.S.O B

SAN VALENTÍN

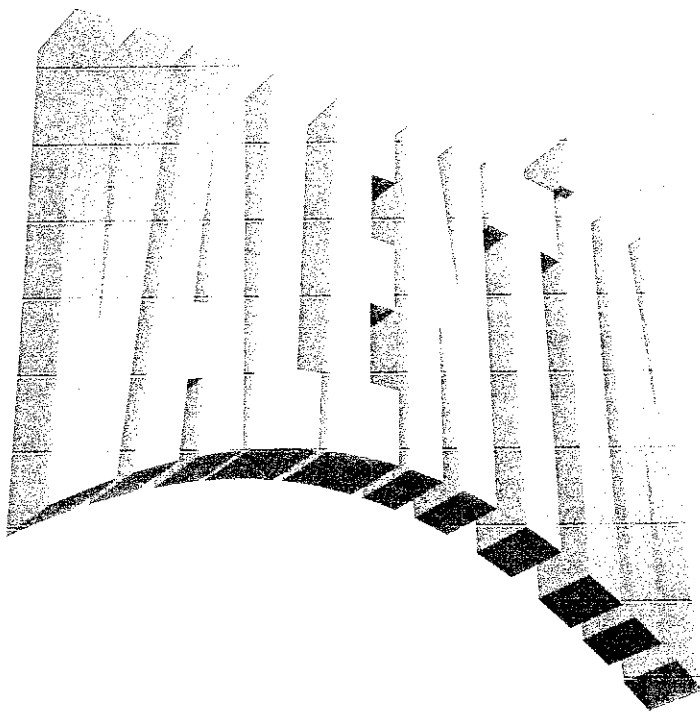
¡Ola, meu amor!
¡Ola, miña rula!
Cando te vexo,
Recórdasme á lua.
Meu amor querido
Meu querido amor,
Es tan esvelta
Coma un reiseñor.
Meu ceo azul,
Meu tesouro valioso
Téñoche tanto cariño
Coma un neno ao seu osiño.
Quedaréi esperándote aquí,
A que volva ó meu lar,
coma o primeiro día
Nunca noite de luar.
Felicítote neste día de San Valentín,
porque te atopas lonxe miña,
escriboche este poema
para que volvas xunto a min.

Eloy Dorna Vilela 1º ESO A

MEU AMOR

Onte vin unha fermosa fada
Xunto ó río da miña horta
Hoxe volvín botarlle unha ollada
E nin estabas, pero non importa.
Cando te verei doce namorada
Agardaría ata o solpor
Ou ata a alborada
Desexando o teu amor.

Mateo Blanco Docal 2º ESO A

UNHA TARDE NA SOLANA

Entre patacas, palomitas e Coca-Cola,
Percibín ó contraluz da pantalla
A túa fermosa silueta.
Dúas filas de bancadas máis adiante,
O teu cabelo meciábase sobre a butaca
Coma as ondas na praia de "A Basteira".
Non puiden apartar a mirada en todo o tempo
O mesmo parecíame arrecender o teu perfume ó meu carón.
Non souben nunca quen eras
Pero fun capaz de poñerche mil caras
Mentres a película esgotaba o seu argumento
a bolsa de patacas permanecía intacta,
as palomitas olvideinas na butaca,
A Coca_Cola mudeceu sen abrirse
Mentres ó mirar a pantalla
Nun instante de distracción
Apareceu a palabra FIN
E non soube nunca
de que tratou o filme .

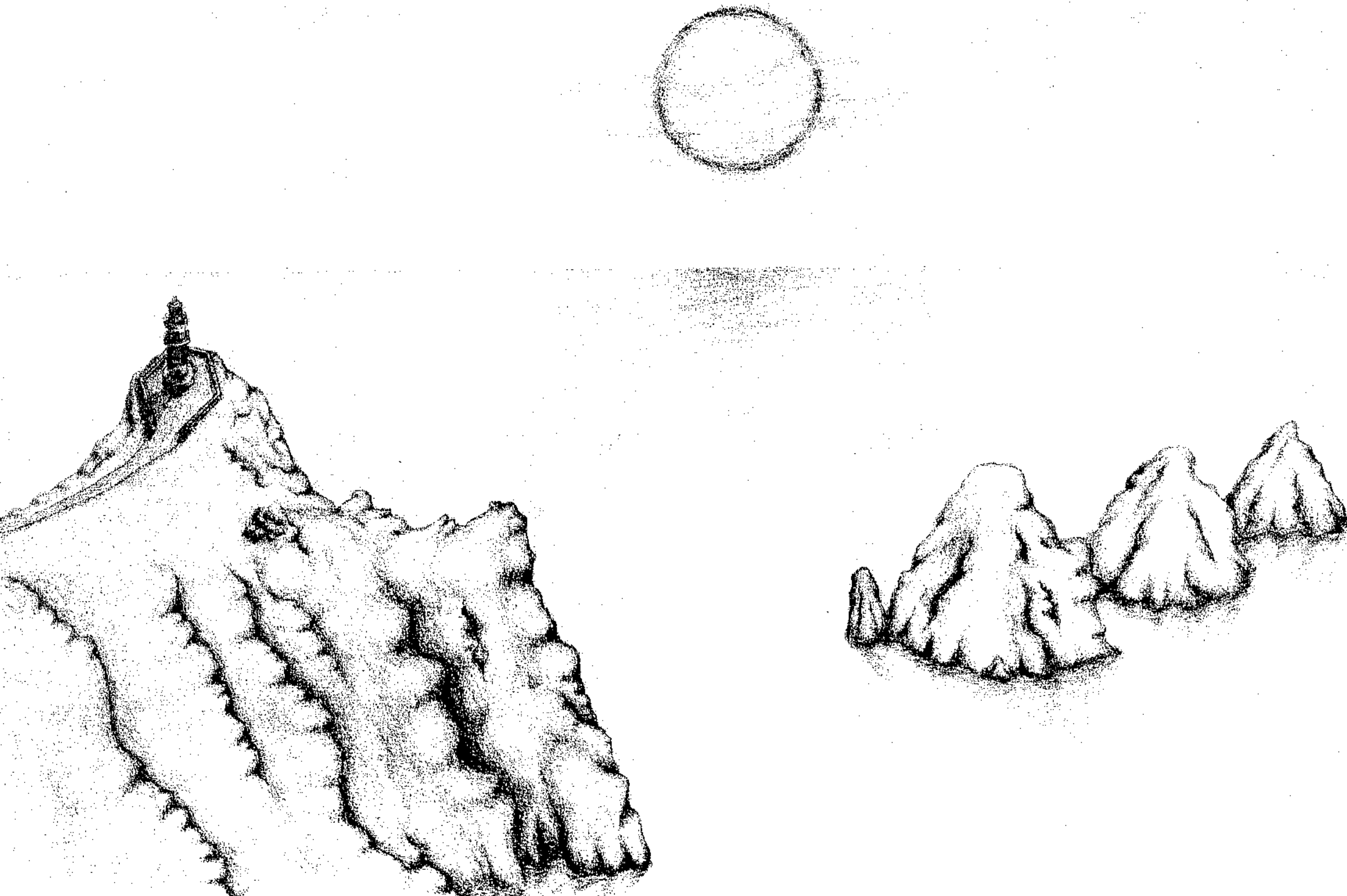
Nicolás Iglesia Pena-2º ESO B

Á MIÑA AMIGA

Do ceo vén baixando
Unha estreliña con lazos
Para enviarllos á miña amiga
Para os seus delicados brazos.
Quen a escribe é a pluma
Quen a dicta é a alma
E de corazón che envío
Moitas felicidades.
Do xardín dos meus amores
Cortei este ramo de flores
Para enviarlle á miña amiga
A cambio dos meus amores.
Neste mes xa non hai flores
Porque as murcha o xeo,
Na túa cara hainas sempre
Porque as permite o ceo.

Daniel Vila Díaz 2º ESO C

NOEL SANTIAGO BREIJO 4º ESO A

ENTREVISTA CON

Fausto C Isorna

Naceu en 1961. Desde comezos dos anos oitenta comezou a súa actividade na banda deseñada, coa participación en publicacións como "Aula Aberta", "Tintimán", "El Correo Gallego" ou "Atlántico Diario". Creou o fanzine "Valiundiez", auténtico referente na banda deseñada dos oitenta e a revista "Das Capital". Ademais realizou como debuxante os álbumes "Os viaxeiros do tempo" e a serie "Un misterio para Simón", ata o momento a máis longa editada en Galicia. Ten realizado numerosos traballos como ilustrador e deseñador gráfico para o mundo editorial. Actualmente desempeña o cargo de director artístico da revista "Golfiño".

Fausto recíbenos nunca soleada mañá de sábado no seu estudio na zona vella de Santiago de Compostela. Rodeado de moitos libros, de cartaces e portadas do Golfiño, a revista que axudou a crear e dirixe e que é xa un fito na historia da banda deseñada, non só galega senon do ámbito internacional. E mentres nos debuxa o que será a portada do noso Golfiño vai contestando ás nosas preguntas.

¿Como descubres que debuxar é algo máis ca un pasatempo infantil?

Pois evidentemente lendo moitos tebeos e copiando o que alí vía. Comecei cos cómics da Bruguera, Ibáñez e os demais. Pero a revelación foi ler os "4 fantásticos". Eran pura enerxía, movemento e acción. Lendo estes cómics descubrin que eu quería facer algo así a ser posible toda a miña vida.

Estes soños tomará corpo na adolescencia ¿pero imaginabas onde ías estar agora, o traballo duro ou pensabas que ía ser como facerse estrela do rock?

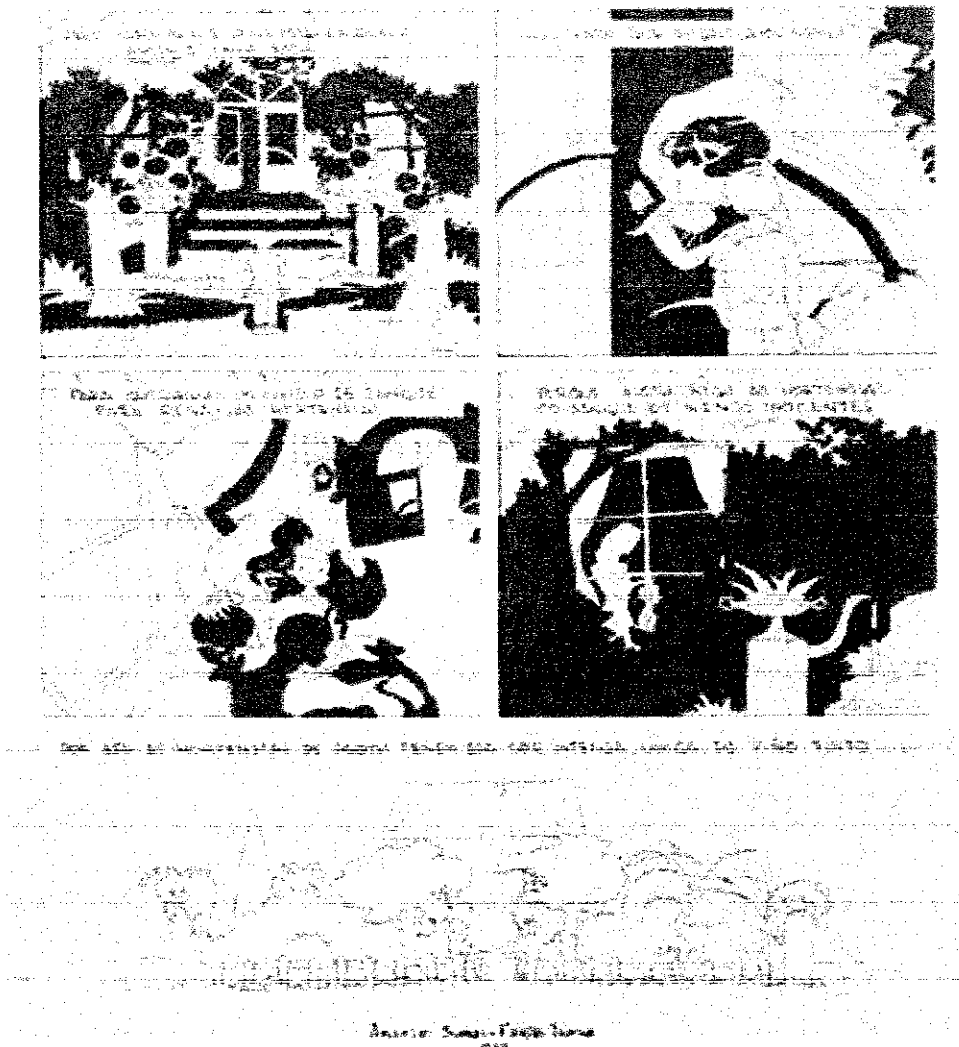
¡Que máis quixera que ser un estrela do rock! Cando estudiaba o bacharelato pensaba en adicarme ás artes gráficas, a debuxar. Pero meus pais querían que estudiase unha carreira "seria", que tivera un título superior e esas cousas. Nin tan sequiera me plantexei estudar Belas Artes simplemente escollín unha carreira de sempre, escollín estudar Filosofía porque aportaba unha bagaxe intelectual que me viña moi ben para seguir debuxando. Estudiar na Universidade axudoume sobre todo no eido do deseño gráfico, educas o gusto, adquires formación, moita dela pola túa conta claro está, pero o importante é aproveitar o ambiente. No eido do cómic sempre é moi interesante ler moito de case todo, especialmente se coma min, tamén traballas os guións das historietas. Eso, hai que ler de todo, estudar de todo porque logo pódelo aproveitar no teu traballo.

F
A
C
U
S
T
O
-
S
O
Ñ
O
S
-
I
S
O
R
N
A

HORTENSIAS

Volvendo ao de converterse nunca estrela, en ser famoso... A vida do debuxante é bastante aburrida; tes que pasar moitas horas diante dos papeis traballando, abocetando, pasando a limpo, entintando... moito tempo metido na túa casa, no teu estudio. É un traballo de artesán que de cando en vez dás á luz, publicas ou vas a un dos salóns de cómic que cada vez máis se fan polas nosas terras (Coruña, Ourense) e alí atópas ao público, que te recoñece e agrada que te comportes como unha estrela de rock pero non che sae, alomenos a min non. Asino os álbumes, intercambias algún comentario... si, é gratificante pero logo tés que voltar a rutina, as moitas horas de estudio se queres facer un traballo digno.

Houbo un día en que deches o salto e te profesionalizaches ¿foi doado ou non?

O meu caso foi un tanto especial, coido que non é moi exemplarizante porque foi como moi doado, moi natural pasar de ser un aleccionado a traballar dun xeito profesional. No tempo de estudar na universidade, en fin, eu adiqueime a firar proxectos de revistas de tebeos como foron o "Diplodocus" ou o "Valiundiez", así como a colaborar con outras publicacións que se estaban a facer en Galicia a principios dos oitenta. E coñecín a moita xente que agora son importantes no eido do deseño gráfico e foi así como comezou todo. A xente do grupo Re-Visión (Pepe Barro e compañía) fixeron a primeira campaña do cuponazo da ONCE e eu fixen as ilustracións daquela campaña. E logo xa foi un encargo detrás doutro ata me permitir montar o meu propio estudio.

entrevista con fausto isorna

E falando de estudio ¿no debuxante canto hai de talento e canto de traballo? ¿canto de adquirido e canto de natural?

O talento non sobra pero coido que non é o principal. Neste do cómic como en todo hai que traballar moito. Xa sei que pode sonar ao de sempre pero é certo. Non é preciso ter unha formación académica específica como por exemplo Belas Artes. O que che ten é que gustar e logo traballar duro, investigar moito, probar ata acadar un xeito propio, un estilo persoal. Eso fixémoslo todos desde Miguelanxo Prado ata calquera de nós. Un punto de talento pódete facer que este traballo sexa máis doado pero non o evita. Hai moito debuxante con talento que quedou *arrimado no camiño por non traballar abondo*. Estou falando de facerse profesional, de tentar vivir desto, publicar, que che paguen... E non esto usó a falar da práctica do debuxo senon de estudar no sentido clásico do termo. Un bo debuxante é alguén cunha boa cultura, ampla, basta. Todos comezamos polos libros de texto... son moi divertidos para debuxar e logo os revisas e aprendes algo máis sempre.

Sobre o arte de debuxar cómic eu penso que tamén hai que ver moito cine e ler sobre como sei fai cine. Axúdache moito non só na parte gráfica coma na elaboración dun guión. Cine e cómic traballan con imaxes e debes ter un bo dominio de cómo se contan historias así, da narrativa visual.

E o talento... pois mira, non sei de onde vén o talento porque eu penso en min desde neno e copio do que me gusta, así, directamente... cun estilo propio que xorde de horas de traballo. Ou do talento, pero non estaría moi seguro. Consello: entusiasmo e traballo, e non deixalo nunca. Coma calquera outra cousa que un queira facer.

DIANA ROSA ARMADA LUACES
LORENA GÓMEZ YÁÑEZ 4º ESO A

CONCURSO

SAN ANDRÉS DE TEIXIDO

Era verán, unha fermosa tarde do ano 2003, cando un grupo de persoas decidiu ir ó santuario de San Andrés de Teixido. Querían ir, porque sería unha boa aventura, e a parte diso, para ver a súa xente, os seus monumentos, comidas.....

Eles chamábanse así: Xoan, quería ir para pedir un desexo: que o seu irmán se recuperara dunha enfermidade.

Carme, está preñada, quere ir para comprar uns xuncos que fan que teñas un bo parto.

Ana e Luís, parece que se queren, pero non o teñen moi decidido.

Cada persoa ofrécese a ir a San Andrés para un diferente propósito.

Todo está decidido, e ó día seguinte emprenderán un longo camiño ata o santuario. Chegou ese día, estaban algo nerviosos, pero con moitas ganas de boas aventuras. Prepararon uns bocadillos para o camiño e algunhas bebidas. ¡ Todo listo! No traxecto íanse encontrando con moita xente, algunha que facía como eles, visitar o santuario. Outra que vivía por alí. Quedaba pouco, empezábase a ver o seu obxectivo, San Andrés, e de aló a media hora estaban no fermoso lugar. O primeiro que os sorprendeu foi o mar, ese mar embravecido que bate con forza contra a costa. Seguiron, e moitas mulleres de boa fe saudábanos. Estaban moi contentos, pero tiñan que cumprir os seus propósitos.

Xoan, Carme, Ana e Luís foron á igrexa a rezar. Bicaron ó neno Xesús e baixaron por un longo camiño, onde está unha fonte que é moi visitada polos peregrinos. Alí Xoan pediu un desexo, pero non así como soa, senón desta forma: tirou unha moeda no interior dela, logo bebeu dos tres canos de auga e pediu o seu desexo.

Na fonte, está escrita a persoa que a construíu e a data na que se atopaban nesa época.

Eles, como son moi curiosos foron polos camiños máis vellos, que non son transitados hoxe en día.

Cando regresaban da fonte, unhas velliñas viron a barriga redondiña de Carme e ofrecéronlle uns chamados "xuncos do ben parir". Carme aceptou encantada, porque estes a axudarían se tivera un parto un pouco complicado. Todos estaban contentos, Xoan pedira o seu desexo e Carme levou uns bos axudantes para o seu parto, pero ¿Que é de Ana e Luís? Luís, que foi máis atrevido, pensou que non viñera en balde e a chamada "herba de namorar". Meteulla no bolsillo a Ana sen que se decatara, como conta a lenda.

Cada un deles tiña o seu obxectivo cumprido, e valeulles de moita axuda: agora Xoan está co seu irmán xa recuperado da súa enfermidade.

Carme tivo un neno, moi guapo e algo trasto. Os xuncoa fóronlle de gran utilidade. O seu marido chámase Felipe. ¿E a parelliña de Ana e Luís? Están moi ben xuntos, parece que a " herba de namorar" fixo efecto neses dous. Viven nun piso de A Coruña. Como di a lenda: "O que non vai de vivi, vai de morto a San Andrés de Teixido".

Eloy Dorna Vilela 1º E.S.O A

Santo André

Sobre San Andrés
chove diferente.
Imaxina
unha banda de peregrinos cansados
que buscan ríos nas rúas
e desangran os corpos sudorentos
sobre a xente que pasa.
¡Os paraguas!, di o gordo de
San Andrés.
¿Que chove en San Andrés que chove?
Rosquillas,
Empanadas,
Pan de figo,
Limoadas con gotas de azucre...
Pero o sol
Ten luces que abrasan
E merenda as nubes todas
Como sorbetes de nata.

Ezequiel Bellón Varela 3º ESO A

CONCURSO

SAN ANDRÉS DE TEIXIDO

Hai xa moitos anos
Alí por San Andrés,
Había un santo da igrexa
Que vivía no seu pobo
Derrubado pola envexa.
Pouca xente por alí pasaba,
E el moi triste estaba,
Mirando con desprezo a Santiago
Que coa súa alteza ó apóstolo
O peregrino ía obrigado.
Pero un día falou con Deus
E díxolle que non aguantaba,
Que se por alí non ía alguén
De seguro se suicidaba.
Entón Deus fixo un conxuro,
Que ninguén podería comprender,
Fixo que os peregrinos fosen por alí unha vez.
Unha vez na vida
Era o suficiente
Para que un ser vivo
Non tivese que ir na "muerte".
O Santo San Andrés
Moi a gusto quedou
Xa que por alí ía a xente
Que entraba a miles de montóns.
A San Andrés de Teixido
Vai de morto quen non foi de vivo,
Non mates animal de San Andrés
Porque un peregrino coma ti pode ser.
Teixido é un mundo máxico,
Escondido a espaldas da Ría de Ortigueira
No que podes gozar de tranquilidade
Que existe neste lugar galaico.

NICOLÁS IGLESIAS PENA 2º ESO B

SANTO ANDRÉ

BOAS NOITES

Boas noites, amigo,
Dígoche dende a praia,
Neste lugar de alegría
Aumentado pola compañía.
Detéñense as palabras,
Os pensamentos paran,
Coma unha flor nova
O corazón fala.
Na auga hai nenos
Con alegría en cada ollada
E ratos azuis cerrando
Os buratos da miña alma.
A espiral da ledicia
As flores amadas,
Os nenos nadando
E a alegría probada
Rematan nesta noite.
¡Oh, meu amado!
Boas noites, amigo,
Dígoche dende a praia,
Mentres o teu recordo
Alégame a longa
Velada.

Angela Balado Arcos 2ºE.S.O A

excursión 1º bacharelato Barcelona 2003

Equipo de normalización lingüística